

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 521/2022-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíťa (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľa a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného Mgr. Patrikom Tulinským, LL.M., usadeným euroadvokátom, Štúrova 27, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 Tpo 20/2022 z 30. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. júla 2022 domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a taktiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uvedeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť, pričom krajskému súdu navrhuje prikázať, aby ho bezodkladne prepustil z väzby na slobodu. Zároveň žiada priznanie trov konania pred ústavným súdom.

2. Okrem návrhu v merite veci sťažovateľ v ústavnej sťažnosti navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu a dočasným opatrením ho ihneď prepustiť z väzby na slobodu. Svoju ústavnú sťažnosť sťažovateľ doplnil osobitným podaním doručeným ústavnému súdu 25. júla 2022. Predložil v ňom niektoré ďalšie prílohy, a to predovšetkým na účely, aby nedošlo k odmietnutiu jeho ústavnej sťažnosti pre neprípustnosť, resp. nesplnenie zákonom stanovených náležitostí. Doplnením ústavnej sťažnosti vzal sťažovateľ zároveň svoj návrh v časti namietaného porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru späť.

3. Následne svoju ústavnú sťažnosť sťažovateľ opätovne doplnil osobitným podaním doručeným ústavnému súdu 14. septembra 2022. V ňom argumentoval ďalším porušovaním svojich základných

práv zo strany krajského súdu, ktoré sa však netýkali napadnutého uznesenia označeného v rámci petitu ústavnej sťažnosti (rozhodnutie o predĺžení základnej lehoty väzby sťažovateľa), ale ďalšieho (iného) väzobného rozhodnutia krajského súdu o následnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Ústavný súd však na okolnosti uvádzané sťažovateľom v doplnení ústavnej sťažnosti zo 14. septembra 2022 ani na jeho prílohy pri svojom rozhodovaní vôbec neprihliadol, keďže tieto neboli v žiadnej vecnej súvislosti s predmetom jeho prieskumu vymedzeného návrhom na rozhodnutie (petitom) formulovaným v ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 21. júla 2022.

4. Z ústavnej sťažnosti vrátane jej doplnenia z 25. júla 2022, ako aj jej príloh vyplýva nasledujúci stav vecí: Sťažovateľ bol uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach z 11. novembra 2021 v rámci trestného konania vedeného pod ČVS: KRP-185/3-VYS-KE-2020 obvinený z pokračujúceho zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov, a to na skutkovom základe uvedenom v rámci výroku predmetného uznesenia.

5. Následne bol sťažovateľ uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 Tp 62/2021 z 18. novembra 2021 vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), pričom súd zároveň neaplikoval žiadny z navrhovaných prostriedkov nahradenia väzby.

6. Okresný súd na návrh prokurátora rozhodoval o predĺžení základnej lehoty väzby sťažovateľa v rámci prípravného konania, pričom uznesením č. k. 8 Tp 62/2021 z 24. mája 2022 predĺžil základnú lehotu jeho väzby a zároveň väzbu opätovne nenahradil žiadnym z navrhovaných prostriedkov.

7. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu o predĺžení lehoty väzby podal sťažovateľ riadny opravný prostriedok, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodný zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje takto:

a) Dôvod preventívnej väzby neexistuje, resp. je príliš všeobecný a abstraktný. K tomu, aby sťažovateľ mohol pokračovať v činnosti, ktorá mu je kladená za vinu (tzn. v podávaní daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty), potrebuje autorizované splnomocnenie zo strany finančnej správy a súdy majú možnosť kontrolovať, či takéto splnomocnenie získal.

b) Väzbu bolo možné s ohľadom na túto možnosť kontroly nahradiť primeranejším opatrením a krajský súd sa s touto možnosťou nijako nevysporiadal.

c) Obvinenia za skutky v období spred 2 až 4 rokov nie sú same osebe dostatočným dôvodom preventívnej väzby.

d) Neboli dané zákonné podmienky na predĺženie lehoty väzby, tzn. vec nebola taká obťažná ani v nej neexistovali závažné dôvody, pre ktoré by orgány činné v trestnom konaní nemohli skončiť

trestné stíhanie v zákonných lehotách a súčasne prepustením sťažovateľa by nedošlo k zmareniu alebo podstatnému sťaženiu dosiahnutia účelu trestného konania.

e) Obava z nadbytočných úkonov zo strany súdov a orgánov činných v trestnom konaní v prípade prepustenia sťažovateľa na slobodu, nie je dôvodom na predĺženie väzby.

f) Orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v súlade so zásadou rýchlosti vybavovania väzobných vecí.

9. Už uvedené dôvody sťažovateľ podrobnejšie odôvodňuje jednotlivými parciálnymi námietkami uvedenými v ústavnej sťažnosti. Bez potreby komplexného prebratia parciálnej sťažnostnej argumentácie do odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd uisťuje sťažovateľa, že sa pred jeho vydaním dôsledne oboznámil s celým obsahom ústavnej sťažnosti, ako aj so všetkými jej prílohami, a to vrátane príloh, ktoré k ústavnej sťažnosti boli priložené až po jej podaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je po čiastočnom späťvzatí návrhu na začatie konania porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu a taktiež práva na slobodu a bezpečnosť, a to napadnutým uznesením krajského súdu.

11. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu, ako aj akékoľvek jeho procesné pochybenia môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu výlučne vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie konkrétneho základného práva alebo slobody vyplývajúceho z ústavy, resp. práva garantovaného prostredníctvom medzinárodnej zmluvy o ľudských právach, ktorou je Slovenská republika viazaná (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

12. Právo na osobnú slobodu je okrem čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy garantované taktiež prostredníctvom súbežne označeného práva na slobodu a bezpečnosť vyplývajúceho z čl. 5 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018). Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namieta jednak procesný postup všeobecného súdu rozhodujúceho o jeho väzbe, ako aj jeho skutkové a právne závery odôvodňujúce splnenie tzv. druhej materiálnej podmienky väzby spočívajúce v existencii konkrétneho väzobného dôvodu.

Sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu neargumentuje žiadnymi námietkami smerujúcimi proti posúdeniu prvej materiálnej podmienky jeho väzby spočívajúcej v dôvodnosti vedeného trestného stíhania.

13. Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Ústavné konformné uplatnenie zabezpečovacieho (nie sankčného) inštitútu väzby je zároveň determinované aj existenciou konkrétnych skutočností, ktoré svojou podstatou musia dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie tohto zabezpečovacieho inštitútu. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (porovnaj napr. I. ÚS 31/2010, II. ÚS 349/2013, III. ÚS 271/07, IV. ÚS 361/09).

14. V neposlednom rade z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že všeobecný súd rozhodujúci o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe sa musí adekvátne a preskúmateľne vyrovnáť s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (porovnaj III. ÚS 135/04, III. ÚS 466/2010) a taktiež z odôvodnenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti obvineného proti prvostupňovému súdному rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodované o väzbe, musí byť zrejmé, že sa súd náležite zaoberal všetkými podstatnými argumentmi a námietkami, ktoré obvinený vo svojej sťažnosti pred všeobecným súdom uviedol (porovnaj III. ÚS 34/07, IV. ÚS 230/2011). Ústavný súd teda opätovne zdôrazňuje, že pri posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a taktiež či je odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

15. Vo vzťahu k splneniu druhej materiálnej podmienky väzby je vo všeobecnosti potrebné uviesť, že dôvodná obava z naplnenia dispozície jednotlivých následkov predpokladaných § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku musí mať nielen svoju kvantitatívnu, ale najmä kvalitatívnu intenzitu. Pod jej kvalitatívnu stránku je pritom potrebné zaradiť nielen konkrétnosť skutkových okolností, na podklade ktorých sa konštatuje jej existencia, ale tiež požiadavku reálnosti a bezprostrednosti jej naplnenia bez rozhodnutia o väzbe obvineného. Reálnosť pritom spočíva v objektívnej možnosti vzniku predpokladaného následku a bezprostrednosť v miere pravdepodobnosti jeho naplnenia bez pozbavenia osobnej slobody obvineného, a to najmä z pohľadu zachovania, resp. pretrhnutia časových súvislostí svojho trvania. Napokon konkrétnosť spočíva najmä v tom, či vôbec, kedy a akým spôsobom sa táto obava môže naplniť. Ústavný súd zároveň dopĺňa, že uvedené kvalitatívne kritériá dôvodnej obavy z naplnenia väzobného dôvodu musia byť v každom jednotlivom prípade splnené kumulatívne. Pokiaľ absentuje čo i len jedno z nich, nemôže dôjsť ku kladnému rozhodnutiu o väzbe trestne stíhanej osoby.

16. Po oboznámení sa s obsahom odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu vo vzťahu k naplneniu dôvodu preventívnej väzby sťažovateľa ústavný súd poukazuje najmä na konkrétne okolnosti, ktorými krajský súd odôvodnil obavu z pokračovania v trestnej činnosti v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu. Krajský súd v rámci napadnutého uznesenia v prvom rade poukázal

na svoje skoršie rozhodnutia o totožnej väzbe sťažovateľa, a to konkrétne na s. 8 uznesenia č. k. 6 Tpo 13/2022 z 31. marca 2022, a teda na skutočnosť, že sťažovateľa od trestnej činnosti, pre ktorú je v súčasnosti stíhaný (dôvodnosť súčasného trestného stíhania v rámci ústavnej sťažnosti nespochybňuje), neodradili ani jeho skoršie vyšetrovania v priebehu rokov 2014 až 2017. Ústavný súd bez povšimnutia nenechal ani konkrétnu skutočnosť spočívajúcu v mnohosti súčasne vyšetrovanej trestnej činnosti sťažovateľa, ktorú krajský súd neuvádza explicitne vo vzťahu k splneniu druhej materiálnej podmienky väzby, avšak argumentuje ňou v súvislosti s dôvodnosťou ďalších trestných stíhaní, ktoré boli spojené s touto trestnou vecou v apríli 2022, a teda až po tom, čo sa krajský súd väzbou sťažovateľa naposledy zaoberal (s. 10 až 13 napadnutého uznesenia krajského súdu). Vo vzťahu k dôvodnosti preventívnej väzby sťažovateľa je tak potrebné uviesť, že krajský súd túto videl nielen v predchádzajúcich trestných stíhaniach sťažovateľa pre druhovo rovnakú trestnú činnosť, ale tiež v súbehu trestnej činnosti, pre ktorú je sťažovateľ v súčasnosti vyšetrowaný. Bez povšimnutia nemožno nechať totiž ani skutočnosť, že bez ohľadu na nedávne spojenie viacerých druhovo rovnakých trestných vecí sťažovateľa do jedného v súčasnej dobe vedeného konania bol sťažovateľ v rámci tohto väzobného konania od počiatku stíhaný pre spáchanie šiestich skutkov s úplne identickým *modusom operandi*.

17. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na pretrhnutie bezprostrednosti dôvodnej obavy z naplnenia dispozície dôvodu preventívnej väzby, ústavný súd nad rámec skutočností uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia (ktoré taktiež preukazujú splnenie tejto kvalitatívnej požiadavky vyplývajúcej z druhej materiálnej podmienky väzby) uvádza, že požiadavku bezprostrednosti dôvodnej obavy z naplnenia konkrétneho väzobného dôvodu je vždy potrebné skúmať komplexne, a teda v konkrétnom prípade nielen vo vzťahu k osobe sťažovateľa (dlhodobo vyšetrowaného pre trestnú činnosť ekonomického charakteru), ale predovšetkým vo vzťahu k časovým aspektom skutkov, ktoré mu v tomto konaní boli pôvodne kladené za vinu (od augusta 2018 do apríla 2019). Zohľadňujúc tieto okolnosti, nebolo v žiadnom prípade možné uzavrieť, že bezprostrednosť dôvodnej obavy z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľa bola pretrhnutá tým, že tento vo vzťahu ku konkrétnemu (jednému) daňovému subjektu nedisponoval požadovaným daňovým splnomocnením od januára 2021 do novembra 2021, keď došlo k jeho zadržaniu. Sťažovateľ by navyše v prípade svojho prepustenia z väzby na slobodu vôbec nemusel páchať trestnú činnosť ekonomického charakteru prostredníctvom právnických osôb, v mene ktorých už činnosť, ktorá sa mu kladie za vinu, vykonával, ale tiež prostredníctvom právnických osôb, za ktoré by bol spôsobilý konať po jeho prepustení z väzby na slobodu. Na podklade uvedených úvah ústavný súd dospel v súlade s právnym názorom všeobecného súdu k záveru, že dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľa je v celom rozsahu konformná s požiadavkami jej reálnosti, bezprostrednosti, ako aj konkrétnosti.

18. Vo svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ďalej namietal nesplnenie kvalifikovaných podmienok väzby spočívajúcich v možnostiach jej predĺženia v intenciách konkrétneho prípadu. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia však ústavný súd identifikoval, že krajský súd sa v prípade predĺženia väzby sťažovateľa dostatočným spôsobom zaoberal formálnymi, ako aj materiálными podmienkami vyplývajúcimi z § 76 ods. 3 Trestného poriadku, pričom splnenie prv zmienených (včasnosť podania návrhu na predĺženie základnej lehoty väzby) argumentoval konkrétnymi časovými súvislosťami a materiálne podmienky predmetného procesného postupu videl najmä v nasledujúcich skutočnostiach. Okrem rozsahu samotného spisového materiálu (v dobe

rozhodovania krajského súdu 4461 strán) krajský súd v rámci napadnutého uznesenia poukázal aj na celkový rozsah stíhanej ekonomickej trestnej činnosti (2 162 635,05 eur), množstvo osobných dôkazov (výpovedí svedkov) vzťahujúcich sa na jej objektivizáciu a taktiež potrebu vykonania tzv. finančného vyšetrovania v potrebnom rozsahu. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že neboli splnené podmienky predĺženia základnej lehoty jeho väzby, ústavný súd dáva do pozornosti, že účelom trestného konania je o. i. aj odňatie výnosov z trestnej činnosti (§ 1 Trestného poriadku), čo by bez rozsiahlo vedeného dokazovania bolo prakticky objektívne vylúčené. Aj keď sa teda sťažovateľ snaží potrebu dôsledného vyšetrovania svojej trestnej veci z pohľadu vykonávaného dokazovania bagatelizovať, pričom poukazuje aj na možné prieťahy v rámci svojho väzobného stíhania, ústavný súd v naznačených súvislostiach zdôrazňuje, že krajský súd rozhodujúci o jeho väzbe zohľadnil potrebu predĺženia jeho väzby skutočne materiálnym spôsobom, a to aj v kontexte konkrétnej procesnej činnosti orgánov činných v trestnom konaní, a teda nielen formálnym poukázaním na príslušnú normatívnu dikciu Trestného poriadku (najmä na s. 16 odôvodnenia napadnutého uznesenia).

19. Na rozdiel od názoru sťažovateľa ústavný súd taktiež zastáva názor, že rovnako odôvodnenie nemožnosti nahradenia väzby sťažovateľa je ústavne konformné, keď krajský súd v rámci napadnutého uznesenia navrhované prostriedky posúdil nielen v nadväznosti na osobu sťažovateľa a charakter trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu, ale nemožnosť ich aplikácie argumentoval aj v intenciách príčinných súvislostí s dispozíciou neželaného následku vyplývajúcou z § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Vo vzťahu k samotnému nahradeniu väzby ústavný súd taktiež dodáva, že aplikácia niektorého z prostriedkov nahradenia väzby, a to vrátane možnosti kontroly väzobných rozhodnutí za pomoci technických prostriedkov, nie je neobmedzená, avšak za každých okolností musí byť proporcionálna, a teda spôsobilá dosiahnuť účel, ktorý sa ňou sleduje. Predstava sťažovateľa, že súdy sú objektívne spôsobilé technickým spôsobom kontrolovať skutočnosť, či tento sa v prípade svojho prepustenia z väzby na slobodu bude alebo nebude dopúšťať daňovej trestnej činnosti, nemá reálny a najmä racionálny myšlienkový základ.

20. Sťažnostná námietka spočívajúca v tom, že „*obava z nadbytočných úkonov zo strany súdov a orgánov činných v trestnom konaní a súdov v prípade prepustenia sťažovateľa na slobodu, nie je dôvodom na predĺženie väzby*“, bola obsahom ústavnej sťažnosti snáď len z dôvodu nesprávnej interpretácie odôvodnenia napadnutého uznesenia zo strany sťažovateľa. Krajský súd totiž predmetnú skutočnosť v rámci napadnutého uznesenia argumentoval výlučne v prospech sťažovateľa, a to v kontexte skutočnosti, že okresný súd jeho väzbu napriek zákonnej možnosti nepredĺžil o celých sedem, ale iba o päť mesiacov.

21. V konkrétnom prípade ústavný súd uzatvára, že preskúmať skutkové a právne závery, ku ktorým dospel krajský súd, nie je jeho ústavnou úlohou. V prípade väzobného, ako aj meritórneho rozhodovania všeobecných súdov ústavný súd nie je súdom tretej, resp. štvrtej inštancie. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť vo svojej celosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

22. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa už stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu